

stonden hunne reisgenooten, ook de dikke Van Dalen, die den verzegelden brief van Ronk in een binnenzak van zijn wit flanelen jasje had geborgen.

De witte keek naar het wrakke stationnetje en naar het tegen de bergen aangebouwde Matadi, de witte huizen tegen de grijze steenen. Wat was dit gezicht breed, uitgestrekt verlaten, het was grootsch van starre grijsheid, want geen boom rees tusschen de witte gebouwen en hooger op in de bergen grociden alleen struiken en kort gras. Daar ontwaarde hij ook weer het kerkhof waar hij gewandeld had den vorigen middag, de witte kruisjes geleken lichte puntjes in den rooden grond, het was als een veld vol doodsbeenderen die in de zon te bleeken lagen. Boven de bergen zag hij hoe de hemel nu alreeds veel van zijn blauwe gloeden verloren had en dat weldra het hooge uitspansel zou flitsen, stralen, één gloeiïng, één felle, wit laaiende hel.

Het deed nu goed te weten dat hij onder de overkapping stond; hoe onbeschut en blootgesteld aan de hitemarteling leek hem alles daar buiten, hoe vreeslijk zou het straks zijn, wanneer de steenen wegen zouden zengen in de zon en ieder ding uitgedord zou staan van overgrootte warmte.

Toen begon de fluit op het locomotiefje te tieren. Voor het laatst werden er handen gegeven. Morin zeide nog eens, dat Van Dalen goed op den brief moest passen, de Belgen zwaaiden met een helsch misbaar hunne hoeden, rekten hunne armen buiten de wagons, zij brulden met heesch en schor geluid, Vlaamsch, Fransch dooreen, sommigen floten. Hun woeste uitgelatenheid meerderde nog, toen met knarsend geluid op de droge rails het treintje zich in beweging zette terwijl het lokomotiefje groote wolken stoom uitsiste.

De zes Hollanders stonden kalm nog even op het balcon en wuifden Morin en Ronk vaarwel, maar juist buiten het station rolde het treintje langzaam in wijden boog met hoog jankend schuren van de wielen achter een stijlen rotswand; het gejoel van de Belgen verstomde dadelijk, zij gingen zitten en ook de mannen van het Hollandsche huis begaven zich binnen den wagen.

De wagen was geheel bezet. De zitplaatsen, tegen de wanden aangebracht – tusschen iedere zetel was een tafeltje opgeklapt – lieten een nauwen doorgang in het midden van den wagen, zoodat ongeveer vier-en-twintig reizigers gemakkelijk plaats konden vinden, de stoelen waren met gevlochten rottang bekleed, de raampjes, breed en hoog, lieten voortdurend tocht binnen waaien, maar er waren ook houten blinden, nu opgeschoven, die neergelaten konden worden wanneer het zou slagregen.

Alles was van een leelijke, doffe houtsoort, waarvan het vernis gebladderd en vervuuld scheen of ruw geworden, als ware het door vuur ge-